

СУРМА

**Інформаційний бюлетень
Проводу
Українських Націоналістів**

№ 63

Київ

березень

2014

ЗМІСТ

"Геть песимізм!" - 22 березня відбулося засідання Проводу ОУН	2
Меморандум організаційної єдності українських націоналістів	4
Ухвали Проводу Українських Націоналістів	6
Олег Баган "Розвинути Національну Революцію!"	7

ГЕТЬ ПЕСИМІЗМ!

У Києві, 22 березня відбулося засідання Проводу ОУН. Воно розпочалося з хвилини мовчання за героями Небесної Сотні. Із доповіддю про політичну ситуацію в Україні виступив Голова ОУН Богдан Червак. Основні тези його виступу такі:

1.Українські націоналісти ніколи не змиряться з окупацією Криму, навіть тоді, коли із цим змириться українська влада.

2.Дякуємо країнам ЄС і США за підтримку України та осуд окупантів з Росії. Але не плекаємо жодних ілюзій щодо надання нам військової допомоги. Свій край із зброєю в руках будемо боронити самі.

3.Немає двох Росій: демократичної та імперської. Є одна Росія, на чолі якої президент-фашист Путін, якого підтримує абсолютна більшість російського народу. Жодних ілюзій тут бути не може. А тим небагатьом, хто в Росії нас підтримує – також дякуємо!

4.У цьому зв'язку вкрай важливо досягти максимальної єдності українського народу. Під час війни не можна зводити поррахунків, думати про рейтинги для лідерів і партій, і що важливо підтримувати той безлад, який інколи видають за «революцію».

5.Війна також не привід зраджувати цінностям, за які вмирали цілі покоління українців. Такою цінністю для ОУН є передусім українська мова. Закон Ківалова- Колісніченка – злочинний. Російська мова не може бути другою державною. В Україні абсолютна більшість населення розуміє українську. А тому треба негайно припинити усі спекуляції з цього приводу.

6. Президентські вибори слід проводити у травні. Цього вимагав Майдан. Але підтримуватимемо лише того кандидата, який у цей важкий для України час буде послідовним у

відстоюванні України як національної за змістом, формою і духом держави. Ми передусім українці, а вже потім – європейці.

7.Геть песимізм! На песимізмі ще ні один народ не збудував своєї держави.

У зв'язку з тим, що події в Україні розгортаються дуже швидко і необхідно оперативно приймати рішення ухвалено створити постійно діючу Президію Проводу ОУН у складі Богдана Червака, Сергія Кота, Володимира Чмиря, Леоніда Осипчука та Олесі Применко, а також делегувати Президії право ухвалювати всі необхідні рішення і документи. Про прийняті рішення Президія оперативно інформуватиме членів ПУН.

Провід ОУН схвалив Меморандум організаційної єдності українських націоналістів. Також ухвалено рішення розпочати підготовку до конференції ОУН, де обговорити питання нових пріоритетів діяльності українських націоналістів.

Провід ОУН доручив голові правління Фондації ім. Олега Ольжича Сергію Коту підписати угоду про співпрацю із Центром дослідження визвольного руху та приступити до оцифрування матеріалів, що зберігаються в Архіві ОУН.

Зважаючи на те, що на волю вийшов провідник Кримської обласної організації ОУН Андрій Щекун, ухвалено рішення про надання йому матеріальної допомоги для лікування з коштів, зібраних Секретаріатом під час революційної боротьби.

Матеріали засідання Проводу ОУН опублікувати в бюлетені «Сурма» та надіслати до обласних організацій ОУН.

Володимир Чмир,
голова Секретаріату ОУН

Меморандум організаційної єдності українських націоналістів

Визнаючи безальтернативність та значення для ствердження Незалежної Української Держави єдності українського націоналістичного руху ми проголошуємо наступне:

Перший конгрес українських націоналістів 1929 року був вихідною точкою організованого націоналістичного руху у формі Організації Українських Націоналістів (ОУН), провідником якого був полковник Євген Коновалець.

Ідеологія українського націоналізму заснована на постулаті існування незалежної Української Самостійної Соборної Держави в її історично-етнографічних межах.

Національно-визвольна боротьба, яку впродовж десятиліть жертовно вела ОУН, була органічним продовженням українських визвольних змагань та періоду української державності 1917-1921 років.

Загибель Голови ОУН полк. Є. Коновальця у 1938 році від рук сталінсько-більшовицьких убивць призвела до виникнення в організаційному середовищі відмінних підходів до тактики боротьби та ускладнення внутрішніх організаційних процесів, що мало наслідком формування різних бачень шляхів дії та розвитку ОУН.

Наступні події призвели до виокремлення двох гілок Організації Українських Націоналістів. Одну ОУН продовжував очолювати полковник Андрій Мельник. Другу гілку, що отримала первісно назву ОУН-революційна очолив Степан Бандера (тепер ОУН-бандерівців).

Обидві Організації, незважаючи на історичні обставини, послідовно продовжували свою діяльність під гаслом відновлення Державної Незалежності України і зробили свій

внесок у загальний національно-визвольний рух, який призвів до проголошення Незалежної Української Держави у 1991 році.

Після відновлення Незалежності України у 1991 році ОУН і ОУН-революційна активізували свою діяльність на рідній землі, включилися до політичних, державотворчих процесів з метою захисту, ствердження та розбудови Української Держави і досягли у тому помітних успіхів.

В нинішніх умовах державного життя одним з найбільш актуальних питань є тверда єдність усіх патріотичних, відданих ідеї служіння Україні та Українській Нації якнайширшого кола національно-свідомих середовищ. Першочергово це стосується організованого націоналістичного руху, символом якого є ОУН.

Обидві ОУН рішенням своїх найвищих керівних органів підтверджують чинність постанов Першого конгресу українських націоналістів, а також офіційно вважають такими, що втратили свою актуальність аргументи і підстави, які спричинили у 1940 році поділ єдиної ОУН на дві організації: ОУН під керівництвом Андрія Мельника і ОУН під керівництвом Степана Бандери. Обидві Організації взаємно офіційно визнають, що усі члени ОУН та ОУН(бандерівців) є членами єдиної ОУН, яка постала у 1929 році під проводом Євгена Коновальця.

Для вироблення спільного стратегічного плану керівні органи обох ОУН розроблять проекти взаємоприйнятих ухвал, з метою здійснення нових кроків на шляху до відновлення організаційної єдності.

Коновалець-Мельник-Бандера: Три постаті одна ідея!

Голова ОУН
Богдан Червак

Голова ОУН (бандерівців)
Стефан Романів

УХВАЛА **Проводу Українських Націоналістів**

З метою відновлення єдності Організації Українських Націоналістів, яка постала у 1929 році під проводом полковника Євгена Коновальця, а також у розвиток спільної заяви голів ОУН і ОУН(бандерівців) «Сила – у єдності!» Провід Українських Націоналістів ухвалює:

1. Затвердити «Меморандум організаційної єдності українських націоналістів».
2. Встановити, що ця ухвала набирає чинності у випадку прийняття аналогічної ухвали Проводом ОУН(бандерівців).

Провід ОУН

Ухвала **щодо 70-х роковин від дня загибелі визначного** **діяча ОУН, видатного поета і вченого О. Ольжича** **(Олега Кандиби)**

1. Вважати Провід ОУН із залученням голів колективних членів ОУН робочим Оргкомітетом з проведення заходів до 70-х роковин від дня загибелі визначного діяча ОУН, поета і вченого О. Ольжича (О. Кандиби). (9.06.1944 - 9.06.2014).
2. Обласним організаціям ОУН впродовж року здійснювати заходи присвячені вшануванню пам'яті О.Ольжича, популяризації його ідейної спадщини.
3. Секретаріату ОУН надавати обласним організаціям ОУН відповідну методичну допомогу.

Провід ОУН

РОЗВИНУТИ НАЦІОНАЛЬНУ РЕВОЛЮЦІЮ!

Політична ситуація в Україні кардинально змінилася внаслідок другої анти режимної національно-визвольної революції, яка відбулася у проміжку між 21-го листопада 2013 року і 21-го лютого 2014 року. За ці три місяці українська нація пережила всебічні і глибокі зміни в плані самосвідомості, суспільно-політичних уявлень та морально-етичних вартостей.

Повалення режиму В.Януковича і сформованої під злочинні устремління групи наближених до його особи людей Партії регіонів означило вирішальний етап визволення і самоствердження української нації у постсоветський період її історії. Власне, ця партія була створена як своєрідний кримінально-олігархічний холдинг з метою цілковитого захоплення влади в державі Україна і максимального привласнення її промислових та природних багатств. Ідеологічною основою для діяльності цієї партії стали советська ментальність і соціальні світоуявлення, малоросійська свідомість великої частини українців із зрусифікованих регіонів та російська імперсько-шовіністична свідомість росіян-колонізаторів.

У такий спосіб Партія регіонів перетворилася на ефективне політико-фінансове знаряддя для поширення ідей та впливів сучасного російського імперіалізму. А оскільки цей імперіалізм має неосталіністське, неототалітаристське забарвлення, то й режим внутрішньої окупації в Україні набув такої ж неосталіністської, неототалітаристської спрямованості. За період наступу політичних сил неототалітаризму в Україні, який приблизно почався наприкінці 1990-х рр., націозахисні політичні середовища пережили складні трансформації і болючі розчарування. По-перше, вони побачили майже повний занепад партій, які базувалися на націонал-демократичній ідеології, суттєво

розбавленій традиційним неонародництвом, і які першими боролися із СРСР, привели до незалежності 1991 р., Рух, УРП, ДемПу, КУН та їхні дрібніші сателіти. Це призвело до фатальної політичної дезорієнтації весь український суспільний табір, викликало в ньому сум'яття та морально-ідейний занепад.

По-друге, українці масово пережили період захоплень проектами олігархічної опозиції до автократичного режиму президента Л.Кучми, період захоплення ідеологемами лібералізму та соціал-демократії. Найяскравіший приклад такого захоплення – партія «Батьківщина» на чолі із харизматичною Юлією Тимошенко. Ця орієнтація і боротьба із корумпованм режимом Л.Кучми повела сотні тисяч українців під прапори лідерів, морально та етично далеких від української нації, від її історичних інтересів та новітніх духовних устремлінь, під гасла космополітизму, технократизму і прагматизму. Подальше розчарування у цій політичній силі та її практиці у «постпомаранчевий» період підтвердило відомий закон політики: протистояння певному режимові без національної ідеології, лише з позиції соціальної критики веде до неодмінної деградації політичної свідомості нації.

По-третє, українство пережило захоплення рухом політичного імітаторства, псевдомесіянізму, примітивного пацифізму та утопізму, який реалізував В.Ющенко і його проект «Наша Україна». Перебування сотень тисяч українських патріотів у двох різних таборах цих по-різному харизматичних лідерів – Ю.Тимошенко і В.Ющенка – призвело до масової дрібничкової росвареності в суспільстві, до ще більшої ідейної дезорієнтації і морального занепаду, до стратегічних політичних поразок. Колосальна енергія нації йшла на те, аби помилково доводити собі і суспільству, що країну можуть «порятувати тільки ефективні соціально-економічні реформи», що «великий капітал поступово насититься, заспокоїться у своєму грабіжництві і

почне працювати на державу», що «самі українці мають ставати щораз більше примирливішими, толерантнішими, прагматичнішими і тоді їх осяють блага європейської цивілізації». Реально це була цілковита прострація нації, яку ідеально відображав портрет В.Ющенка – безтурботного, вдавано заглибленого у національні традиції (бо ж у вишиванці), всетолерантного. Те, що у період його 5-річного правління йшов занепад державницьких структур, боєздатності армії, ефективного господарства, загалом національної мобілізованості українства – було неважливо. Важливо, що ми наповнювали нашу країну лібералізмом, бездумним пацифізмом, черствим практицизмом. Закономірно, що політичний режим В.Ющенка зазнав краху, а країну легко захопив кримінально-олігархічний холдинг під назвою «Партія регіонів».

Отже, за 1999-2010 рр. українці у своїй масовості допустилися таких фатальних політичних помилок;

а) вони не виявили принципової критичності до традиційних партій, які скорумпувалися, втратили наступальну тактику і стратегію і розклалися;

б) вони відійшли від твердих засад націозахисної, націоцентричної дії;

в) вони спокусилися принадами олігархізму;

г) вони захопилися ідеологемами лібералізму і соціал-демократизму як ніби-то «рятівними» і «неунікнено переможними, проєвропейськими»;

д) вони повірили у роздмуханий політтехнологами месіанізм однієї особи;

е) вони підмінили ідею боротьби за повне національне визволення ідеєю тільки соціальної боротьби;

є) вони забули, що в історії можна перемогти тільки із заповітами Традиції, Героїзму, Національної Свободи,

Волюнтаризму, Християнського Ідеалізму, Національної Відповідальності і Дисциплінованості.

Однак катастрофічні поразки багато чому й навчили українців. Так, нарешті, в суспільстві з'явилася стала тенденція орієнтуватися на політичну силу, яка б чітко у своїх завданнях відстоювала національну ідею, національні інтереси українства, уповала б не на матеріальне, а на ідеальне у своїй політичній філософії, тобто на силу націоналістичну. Так відбулося поступове, починаючи від 2006 року, піднесення ВО «Свобода» в українській політиці. Саме ця партія привнесла в українське суспільне життя національний оптимізм і завзяття, дух невпинної боротьби, заговорила про національну героїку, засвітилася яскравими, вольовими особистостями. Це був різкий і потрібний контраст щодо типових патріотичних політиків 1990-х рр.. – компромісних, понурих і банальних. Тому парламентський успіх «Свободи» у 2012 р. був і закономірним, і гостро актуальним. «Свобода» врятувала українську політику від вихолощеного прагматизму, проолігархічної орієнтації, вираженої «Батьківщиною», від тупого утопізму і яловості, вираженого «свідками Ющенка». «Свобода» виконала ту роботу, яку повинні були виконати політичні утворення, які назвали себе «націоналістичними» у 1990-і роки, ДСУ, УНА, КУН і сама «Свобода» у вигляді СНПУ. Тоді ці утворення, з одного боку, були заглушені переможною хвилею наївного націонал-демократизму, який домінував за інерцією успішних змагань із Радянським Союзом, а з іншого боку, були не сприйняті суспільством або за надмірний радикалізм (УНА і СНПУ), або за надмірну розмитість програм і брак яскравих лідерів (ДСУ і КУН). Протягом лише одного року «Свобода» внесла у парламентське життя бойовитість і принциповість, національний пафос і гостру критичність стосовно всіх загроз українській нації. Цим вона привчила українського громадянина до більшої відповідальності, показала приклад

наступальності, дала надію для протистояння режимові внутрішньої окупації.

Тримісячна зимова антирежимна революція 2013-2014 рр. сконденсувала у собі енергетику обурення і кипіння, які накопичувалися в українському суспільстві за всі роки розчарувань і поразок. Майдан у Києві радикалізувався, набирав бойовитості і сили мірою того, як його охоплювали ідеї і люди з різних пластів суспільства – від ліберально-космополітичних планів Євромайдану на початку до форм Національної Революції в дусі традиційного українського націоналізму згодом. Логічною закономірністю стало формування в ході революції такої структури, як «Правий сектор», яка на ідейному рівні увібрала у себе ідеологічні стимули й напрацювання націоналістичних, загалом правих теоретиків від 1990 р. і практичний, моральний досвід таких структур, як ОУН, «Тризуб» ім. С.Бандери УНСО та ін., які протягом усіх 1990-х і 2000-х рр. шукали свої шляхи боротьби за УССД. Саме «Правий сектор» зцементував Майдан, надав йому ідейної витримки, наступальності, завзятості і чіткої національно-визвольної спрямованості. Лише через визначальну участь в революційному Майдані «Правого сектору» офіційні лідери української опозиції не пішли шляхом компромісів, вичікувань, безпринципності, до чого їх схиляла політична ситуація і режим Януковича. Тож перемога в Зимовій Революції 2013-2014 рр. була забезпечена передусім завдяки твердості і революційній принциповості націоналістичних середовищ, представлених ВО «Свобода» і «Правим сектором».

У післяреволюційній ситуації націоналістичний рух України опинився перед новими викликами і проблемами. Окремі висуванці від ВО «Свобода» увійшли до нового тимчасового уряду; десятки «свободівців» отримали керівні політичні посади у Західній і Центральній Україні; представники «Свободи» і «Правого сектору» зберегли великий вплив у структурах

Самооборони Майдану і цим підтримують революційний рівень горіння в суспільстві. Представники «Правого сектору» відмовилися від державних посад і зосередилися на розбудові своєї революційної структури, плануючи і власну участь в президентських виборах, і творення нової націоналістичної партії.

Загалом правий націоналістичний рух і націоналістичні ідеї суттєво зміцнилися, розширили зону своїх впливів після Революції. Націоналізм не лише утвердив велику частину мешканців Західної і Центральної України у насущності і переможності своїх принципів, а й охопив чисельних, радикально й бойовито налаштованих жителів Південної і Східної України. І таким чином почав перетворюватися на визначальну політичну тенденцію для всієї країни. Водночас націоналістичний рух закономірно отримує незабаром серйозну протидію з боку великих і малих ліберальних партій, передусім «Батьківщини» та УДАРу, з боку ліберального Заходу. Йому важко буде змагатися із ліберальними партіями в умовах недоформованого національного суспільства у плані соціального популізму, в якому ліберали та соціал-демократи мають традиційну перевагу. Саме у революційні часи максимально напружується національна честь і гідність, які й спонукають людину до героїзму, на філософії якого й побудована націоналістична ідеологія.

Отже, в новітній ситуації, перед новими загрозами з боку імперської Росії українському націоналізмові треба врахувати і вирішити наступні завдання:

- не допустити ширшого проникнення в націоналістичний рух та загалом українську суспільну свідомість ідей екстремістського, ксенофобського, антисемітського, расистського змісту, оскільки подібні тенденції можуть викривити сутність національних змагань з правою політичною філософією на озброєнні;

- сконсолідувати українське суспільство на ґрунті ідей націоцентризму, державництва, традиціоналізму;

- створити якісні і продуктивні політико-теоретичні, пропагандивні площини для розпрацювання та поширення в суспільстві ідеології українського націоналізму;
- створити новий морально-етичний кодекс українського націоналіста;
- продумати систему політичних та інформаційно-пропагандивних заходів з протидії російському імперіалізму в Україні;
- розпрацювати ефективну програму співдії між різними політичними та громадськими націоналістичними партіями і середовищами;
- налагодити системну співпрацю ідейно-інформаційного та політичного змісту між націоналістичними, право-консервативними рухами Європи;
- розпрацювати систему протидій виявам російського шовінізму, неосталінізму в масштабах всієї України;
- стимулювати розгортання та якісне зростання молодіжних, спортивно-патріотичних рухів з метою максимального піднесення в Україні військово-героїчної свідомості;
- виробити концепцію системного впливу на свідомість зденаціоналізованих верств українського суспільства з метою повернення їх до національних основ;
- повернути у середовище самого націоналістичного руху дух орденства, шляхетного служіння Ідеї, а це означає повноцінне відродження місії ОУН як традиційного Ордену нації, призначеного випрацьовувати в сьогоденні головні стратегіми, ідеологеми та ідеали буття, збереження і розвитку Нації.

Олег Баган

керівник Науково-ідеологічного центру ім. Д.Донцова

Бюлетень «СУРМА» виходить з метою оперативного інформування членів ОУН про поточні справи в Організації Українських Націоналістів, налагодження більш тісніших контактів між ПУН і осередками ОУН.

Загальну інформацію про діяльність ОУН можна отримати на сайті www.kmoun.info

З питань діяльності ОУН звертатися –

Володимир Чмир, голова Секретаріату ОУН

+38 (044) 280-16-75, +38 050-353-02-29

e-mail: oun_1929@ukr.net

Володимир Костюк, заступник голови Секретаріату ОУН

+38 050-351-30-65

e-mail: secretariatoun@gmail.com

